

Arrest

nr. 159 427 van 28 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen in het kader van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 mei 2015 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in.

1.2. Op 7 juli 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 14 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Op 27 juli 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 26 augustus 2015 stelt de ambtenaar-geneesheer een advies op.

1.6. Op 4 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 26.08.2015 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.7. Bij arrest nr. 156 029 bevestigt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.8. Op 21 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij op 24 december 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84,

verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen - te dezen de beslissing van 4 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard - slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een beslissing van 21 december 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan de verzoekende partij werd betekend op 21 december 2015, maakt de verwijdering van de verzoekende partij imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partij beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op 24 december 2015, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 21 december 2015 ingediend. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 181 495, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. De ontvankelijkheid *ratione temporis* van de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt niet betwist.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoekende partij imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast. Het uiterst dringend karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt door de verwerende partij niet betwist.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bij hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, §2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: ernstig middel

3.2.1. De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift waarbij zij de schorsing van de *in casu* bestreden beslissing vraagt haar eerste en enig middel uiteen als volgt:

“Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid en redelijkheid, schending van artikel 3 E.V.R.M.

4.1. Aandoeningen – medische toestand

De arts-adviseur beperkt zich enkel tot de bespreking van de epilepsie terwijl op het medisch attest meerdere aandoeningen staan vermeld.

Deze aandoeningen bijgevolg allemaal te worden onderzocht en besproken, quod non.

De arts-adviseur heeft zich enkel beperkt tot de bespreking van epilepsie.

Ook in de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de aandoeningen opgenomen in het medisch certificaat:

“Ook de aandoeningen en de behandelingen worden vermeld.

Zo lijdt verzoekende partij onder andere aan epilepsie en dit reeds sinds hij 9 à 10 jaar oud is.”

Indien de vermeldingen in het medisch certificaat niet voldoende zouden zijn geweest om te bespreken, moet de arts-adviseur hieromtrent bijkomende informatie opvragen, minstens hieromtrent motiveren, gezien deze gegevens duidelijk van belang zijn voor zijn advies en gezien de ernst van de aangehaalde aandoeningen. De arts-adviseur laat na dit te doen en laat bovendien na te motiveren waarom deze dit niet zal doen.

Verzoekende partij benadrukt dat wanneer kan worden vastgesteld dat de betrokkene lijdt aan een voldoende ernstige aandoening, er moet overgegaan worden tot een ernstig onderzoek ten gronde en een persoonlijk onderzoek van de betrokkene door de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld in een arrest nr. 74.073 van 27 januari 2012.

Indien men van oordeel was dat de informatie en het dossier diende te worden geactualiseerd of onvoldoende was, dan diende hieromtrent te worden verzocht doch niet zomaar ongegrond te worden verklaard, zeker gezien de ernst van de ziekte.

De ingeroepen aandoeningen vermeld in het medisch certificaat zijn ernstig genoeg, doch het onderzoek van de arts-adviseur is niet ernstig gevoerd.

In elk geval blijkt uit bovenstaande duidelijk dat de verwerende partij het eerste en enige middel heeft geschonden.

4.2. Bijkomende informatie

Verzoekende partij voegt aan huidig verzoekschrift bijkomende stukken 3,4, 5 en 6 toe.

Verzoekende partij wijst er andermaal op dat de behandeling en opvolging van zijn medische toestand absoluut noodzakelijk is in België, zoals hij ook al had aangekaart in diens aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Uit de bijkomende stukken die toegevoegd werden, blijkt dat inderdaad verdere opvolging en/of onderzoek, zelfs na de beslissing van 04.09.2015 die later werd betekend, ook effectief heeft plaatsgevonden.

Dit zal vanzelfsprekend niet zomaar gebeuren. Verzoekende partij verbleef steeds in een centrum en deze gespecialiseerde onderzoeken vinden ook maar enkel plaats indien de aandoening voldoende ernstig is en deze bijkomende kosten verantwoord.

Verwerende partij was hiervan op de hoogte, doch heeft nagelaten het resultaat van de onderzoeken af te wachten.

Het staat bijgevolg vast dat het middel ernstig en gegrond is.

In elk geval staat vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, die aan de verwerende partij oplegt om een beslissing te nemen, rekening houdende met alle elementen van de zaak en dat de verwerende partij in voorkomend geval, indien dit nodig is, moet overgaan tot de noodzakelijke onderzoeken op dat ze volledig zou zijn geïnformeerd over de situatie van de persoon en de gezondheidstoestand (C.E., n° 91.709 van 19 december 2000: LEJEUNE, L. en MATHY, F., “ La jurisprudence du Conseil d'Etat au contentieux médical des étrangers”, R.D.E., 2002, n°119, p. 395-396).

4.3. Corruptie en beschikbaarheid en toegankelijkheid

Verzoekende partij is van oordeel dat in casu een machtiging tot verblijf moet worden toegekend omdat de verzoekende partij een reëel risico loopt op schade voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, gezien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van vorig verblijf.

4.3.1.

In de aanvraag werd gewezen op de beperkte toegang tot de gezondheidszorg mede omwille van de alom overheersende corruptie.

Op geen enkele wijze heeft de verwerende partij rekening gehouden met deze objectieve informatie en hierop heeft deze nagelaten te antwoorden.

Verwerende partij verwijst naar het theoretisch systeem dat er bestaande is, doch verzoekende partij verwijst naar objectieve informatie welke wijst op het feit dat dit theoretisch systeem juist in de praktijk niet aanwezig is gezien de corruptie die er heerst.

DVZ weerlegt dit argument van verzoekende partij niet, waardoor verzoekende partij vaststelt dat DVZ impliciet erkent dat corruptie, minstens informele betalingen, een gangbare praktijk is in Albanië.

In elk geval is verwerende partij in gebreke gebleven om de beslissing afdoende te motiveren.

4.3.2.

Daarnaast werd met hetzelfde schrijven gericht aan de verwerende partij verschillende objectieve documentatie overgemaakt die wijzen op de onvoldoende beschikbare en toegankelijke medische zorgen.

Het vermelden dat de zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België en dat dit geen rol mag spelen in de beoordeling van de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen, is geen

antwoord op de argumenten die door verzoekende partij werd aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwees onder meer naar volgende passage waaruit blijkt dat

"The net result is that many people fail to get much needed medicine and medical care to treat their ailments. (...). The bulk of the populace live in the countryside, this puts an increased burden on the health system because there are not enough health stations to deal with these people, and this makes the medical system in Albania unequal in its care of the population." Healthcare in Albania, <http://europe-cities.com/destinations/albania/health/>, geraadpleegd op 26.07.2015

Vrije vertaling:

"Het net heeft tot gevolg dat vele mensen de echt nodige medicijnen en medische zorgen niet kunnen verkrijgen. (...)

Het grote gedeelte van de bevolking leeft op het platteland, dit veroorzaakt een last op het gezondheidssysteem omdat er niet voldoende gezondheidsstations zijn om deze mensen te behandelen, en dit maakt het Albanese systeem ongelijkwaardig in zijn zorgen van de bevolking."

4.3.3.

Daarnaast heeft verzoekende partij ook uiteengezet dat hij slechts 5 euro uitkering voor mindervaliden per maand verkreeg (de uitleg van de arts-adviseur bevestigt dat ook de verklaring van verzoekende partij gezien hij steeds heeft gesteld een uitkering te ontvangen), terwijl zijn medicatie 30 euro kost.

De arts-adviseur vraagt bewijs, doch deze vraag om een schriftelijk bewijs te leveren is onredelijk, gezien verzoekende partij zich reeds in België bevindt.

Bovendien als zulk een bewijs noodzakelijk is voor de arts-adviseur om zijn advies aan te passen, kan hij minstens de verzoekende partij de mogelijkheid bieden om dit bewijs bij te brengen of om hem te horen waarom dit niet mogelijk is, quod non.

4.4. Geen juridisch advies

De arts-adviseur, die geen diploma heeft in de rechten, geeft een interpretatie van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en haalt rechtspraak aan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van Uw Raad met betrekking tot onder meer artikel 3 EVRM.

Dit valt duidelijk buiten de competentie en bevoegdheid van de arts-adviseur die krachtens artikel 9 ter §1, vierde lid de bevoegdheid heeft om te onderzoeken, te beoordelen wat het reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit of wat het risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, alsook de mogelijkheden zijn van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft, om de vermelde ziekte in het medisch getuigschrift te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Artikel 9ter §3, 4° van de wet van 15 december 1980 stelt eveneens dat de ambtenaar-geneesheer ook kan vaststellen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden als een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter. §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De beoordeling die in casu is gebeurd door de arts-adviseur in het advies van 26.08.2015 is een juridische interpretatie en beoordeling van het artikel 3 van het EVRM, waarbij rechtspraak wordt aangehaald van het Europees Hof van de Rechten van de Mens en van Uw raad, wat niet tot de bevoegdheid behoort van iemand van een deskundige met een diploma geneeskunde.

Een dergelijke beoordeling is een juridische beoordeling, namelijk een beoordeling, rekening houdende met de maatstaven die worden vastgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en Uw Raad, in het advies van de arts-adviseur.

Het advies van de arts-adviseur kan bezwaarlijk worden beschouwd als een medisch advies van de verwerende partij, maar is opgesteld als een juridisch advies, dat is opgesteld door een niet-deskundige,

gezien de arts-adviseur geen jurist is en dus niet de bevoegdheid heeft om een dergelijk juridisch advies op te stellen.

Het staat aldus buiten kijf dat de bestreden beslissing met betrekking tot de medische verblijfsaanvraag allesbehalve beantwoordt aan een afdoende motivering, die het volgende inhoudt: "Iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die zowel in rechte als in feite aanvaardbaar en redelijk moeten zijn. De burger moet begrijpen waarom hij een bepaalde beslissing krijgt. Dit houdt in dat de motivering in de hem betekende beslissing zelf moet staan. De motiveringsplicht gaat echter verder dan de louter formele motivering en legt de nadruk op de kwaliteit van de motivering. Een goed gemotiveerde beslissing is een beslissing die de burger kan begrijpen. Het gebruik van standaardformules of te algemene formuleringen is bijgevolg ontoereikend." (zie <http://www.federaalombudsman.be/nl/inhoud/ombudsnormen, geraadpleegd op 03.12.2015>).

Bovendien verwijst de arts-adviseur naar het arrest van Uw Raad van 23.05.2012, nr. 81574, terwijl, zoals verwerende partij steeds aanhaalt in andere zaken of minstens moet weten,

- de arresten van de RVV geen prejudiciële gevolgen kunnen hebben (waarom herneemt de verwerende partij dan zomaar het advies van de arts-adviseur),*
- elke zaak op zich en met diens individuele karakteristieken moet worden beoordeeld (doch door de verwijzing de verwerende partij hier helemaal aan verzaakt),*
- ondertussen verschillende arrest van de Raad van State zijn uitgesproken die stellen dat artikel 9ter ruimer is dan artikel 3 EVRM en dan de Kwalificatierichtlijn (arresten nr. 223.961 van 19 juni 2013, en nrs. 225.632, 225.633 en 225.635 van 28 november 2013), waardoor een verwijzing naar het arrest van de RVV van daarvoor in het kader van artikel 9ter Vreemdelingenwet en de interpretatie met verwijzing naar de interpretatie van artikel 3 EVRM niet dienstig kan zijn;*

Is de arts-adviseur hiervan op de hoogte? Dit doet er zelfs niet toe, deze is geen jurist en dient in een medisch verslag zulke verwijzingen niet op te nemen. Hij schendt daarmee zijn bevoegdheid.

Is de verwerende partij hiervan op de hoogte? Je of hij dient er minstens van op de hoogte te zijn en niettemin onderschrijft deze volledig het advies van de arts-adviseur, wat een stap te ver is.

Het eerste en enige middel is duidelijk ernstig en gegrond."

3.2.1.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de medische regularisatieaanvraag ongegrond is waarbij zij verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 26 augustus 2015 die als bijlage onder gesloten omslag werd gevoegd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.2.1.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

De bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer, en met hem de verwerende partij, beschikt dan ook over een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de ziekte van de aanvrager al dan niet leidt tot het toekennen van een verblijfsmachtiging.

3.2.1.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 26 augustus 2015 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde betreffende de aandoeningen van de betrokkene. Nu dit advies samen met de thans bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht en de gemachtigde dit advies in de bestreden beslissing bijtreedt, maken de motieven van dit advies integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing. Dit advies luidt *in casu* als volgt:

“Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 17.07.2015 van de hand van dr. D. Binamé waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan epilepsie en hiervoor Rovotril (clonazepam) en Tegretol (carbamazepine) dient te nemen en best neurologisch wordt opgevolgd o.a. ook omwille van strabisme met nystagmus.*
- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 13.07.2015 van de hand van dr. K. Jacobs, neuroloog, zijnde het protocol van een EEG en een neurologisch verslag aangaande hogergenoemde problematiek.*

Ik weerhoud dat betrokkene lijdt aan epilepsie en hiervoor neurologisch dient te worden opgevolgd, de noodzakelijke medicatie bestaat uit clonazepam en carbamazepine.

Mogelijkheid tot reizen

Betrokkene kan reizen en er is geen nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruikt gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene):

- 1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:
(...)*

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een neuroloog beschikbaar is in Albanië alsook de voor betrokkene nodige medicatie zijnde clonazepam en carbamazepine.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

De verzoeker beweert dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst niet zou kunnen genieten van de medische zorgen zoals de zorgen die hij momenteel in België ontvangt, en in verband hiermee heeft hij het over een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer. Hij verklaart met name dat hij onvoldoende financiële middelen heeft om zijn medicatie aan te kopen.

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar gaan (...). Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van mindere goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in het land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Daarnaast geldt ook nog het volgende: “ (...) L'article 3 ne fait pas obligation) l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire.”

Het EHRM heeft geoordeeld dat een evaluatie van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (...) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (...). Betrokkene beweert slechts 5 euro uitkering voor mindervaliden per maand te krijgen, terwijl zijn medicatie 30 euro zou kosten. Evenwel legt betrokkene voor deze bewering geen enkel bewijs voor.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het “volstaat dat de medicatie aanwezig en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM” (Arrest RvV nr. 81574 van 23 mei 2012)

Medicatie wordt in bepaalde gevallen (voor een deel) terugbetaald. De terugbetaling van voorgeschreven medicatie is afhankelijk van de groep waar ze deel van uitmaakt. De Albanese regering heeft 6 groepen medicijnen bepaald. Afhankelijk van de groep waarvan de medicijnen deel uit maken, wordt de helft tot de volledige prijs door de ziekteverzekering gedekt. Voor de ziekte waar betrokkene aan lijdt, wordt de medicatie voor 85 tot 95 % terugbetaald.

Verder bestaat er financiële bijstand voor families die in Albanië leven en een laag of afdoende inkomen hebben, evenals voor families met een gehandicapt of blind familielid.

Er bestaat eveneens een invaliditeitspensioen voor mensen die geheel of gedeeltelijk invalide verklaard worden en hierdoor geheel of gedeeltelijk werkonbekwaam zijn. De graad van invaliditeit wordt vastgesteld door een comité van medische experts.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de ziekte op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.”

3.2.1.4. Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat de arts-adviseur zich beperkt tot de bespreking van epilepsie terwijl op het medisch attest meerdere aandoeningen staan vermeld – en hiernaar wordt verwezen in de aanvraag - en deze aldus niet worden onderzocht en besproken, waarbij zij stelt dat zij lijdt aan onder andere epilepsie, laat zij na uiteen te zetten met welke aandoeningen geen rekening werd gehouden door de arts-adviseur. Met het louter aanhalen dat met vermelde

aandoeningen, waarvoor behandelingen werden vermeld, geen rekening werd gehouden, toont de verzoekende partij niet aan dat de arts-adviseur onzorgvuldig is geweest of de motieven van het advies en/of de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre de verzoekende partij zou doelen op de aandoeningen 'strabisme' en 'nystagmus', zoals ook op gewezen door de raadsvrouw ter terechtzitting waarbij zij stelt dat het niet is omdat door de arts-adviseur verwezen wordt naar een medisch attest van een arts waarin dit (strabisme en nystagmus) vermeld wordt deze aandoeningen ook in overweging werden genomen en er onderzoek naar gebeurde door de arts-adviseur, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat zij niet enkel verwijst naar het attest van 17 juli 2015 doch ook stelt dat uit dit attest blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan epilepsie en hiervoor medicatie dient in te nemen en best neurologisch wordt opgevolgd onder andere ook omwille van strabisme en nystagmus. De Raad wijst erop dat uit het advies van de arts-adviseur aldus blijkt dat hij deze laatstgenoemde aandoeningen in overweging heeft genomen en gesteld heeft dat de verzoekende partij voor haar epilepsie neurologisch opgevolgd dient te worden onder andere ook omwille van strabisme en nystagmus. De arts-adviseur stelt dan ook dat zij weerhoudt dat neurologische behandeling nodig is, waarbij hij verder in het advies nagaat of neurologische opvolging in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is. De verzoekende partij toont niet aan op welk vlak dit onderzoek onvolledig, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn, nu zij in haar verzoekschrift niet aantoonde welke aandoeningen of behandelingen niet weerhouden werden en aldus niet onderzocht en besproken werden. Uit de aanvraag van de verzoekende partij noch uit door haar bij haar aanvraag gevoegde medische attesten blijkt dat voor strabisme of nystagmus medicatie of een andere behandeling, behalve neurologische opvolging, noodzakelijk is.

Nergens uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat hij de vermeldingen in het medisch certificaat niet voldoende acht of niet actueel acht, zodat, mede gelet op de voorgaande vaststellingen dat de verzoekende partij niet aantoonde welke aandoeningen of behandelingen niet onderzocht of besproken werden door de arts-adviseur, de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de arts-adviseur bijkomende informatie diende op te vragen.

De verzoekende partij beklagt zich over het niet opvragen van bijkomende informatie, maar zij slaagt er niet in concreet aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of cruciale informatie over het hoofd zou hebben gezien. De verzoekende partij toont niet aan welke bijkomende informatie zij nog had willen of kunnen bijbrengen in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont ook niet aan met welke elementen van haar medische problematiek, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dient de Raad het niet inwinnen van bijkomende inlichtingen dan ook niet te sanctioneren (cf. RvS 21 maart 2012, nr. 8251 (c)).

Waar de verzoekende partij meent dat een persoonlijk onderzoek van de betrokkene door de arts-adviseur noodzakelijk was, wijst de Raad vooreerst op artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt als volgt:

"Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, artikel 9ter, § 1, tweede lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : [...]

§ 2. De lijst van de overeenkomstig artikel 9ter, § 5, eerste lid van de wet, benoemde deskundigen wordt door de gemachtigde van de minister aan de ambtenaren-geneesheren doorgegeven."

Door de bewoordingen "indien nodig" blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, enkel indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen, is dan ook geen sprake.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij het nodig acht om de verzoekende partij aan een bijkomend, fysiek, medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekende partij toont zulks echter niet aan. De verzoekende partij beperkt zich tot een algemene kritiek maar zij toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door de

verzoekende partij aangeleverde attesten zonder daarbij de verzoekende partij fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuist medische beoordeling zou hebben gemaakt van haar medische problematiek. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet concreet aannemelijk dat het oordeel dat het medische attest van 17 juli 2015 melding maakt van epilepsie die naast medicamenteuze behandeling ook neurologische opvolging vereist onder andere ook omwille van strabisme en nystagmus en aldus weerhouden wordt dat de verzoekende partij lijdt aan epilepsie en hiervoor neurologisch opgevolgd wordt en medicamenteus dient behandeld te worden, kennelijk onredelijk zou zijn of zou zijn tot stand gekomen met miskennen van de beschikbare feitelijke gegevens.

Betreffende de verwijzing van de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat de ingeroepen aandoeningen vermeld in het medisch certificaat ernstig genoeg zijn, wijst de Raad erop dat noch de arts-adviseur noch de verwerende partij meent dat de aandoeningen niet ernstig genoeg zijn, doch wel dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij gewoonlijk verblijft.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat geen ernstig onderzoek ten gronde werd gevoerd, maakt zij dit aldus met voorgaande kritiek geenszins aannemelijk.

3.2.1.5. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de stukken 3, 4, 5 en 6 aan haar verzoekschrift gevoegd, en hierbij opmerkt dat de behandeling en opvolging van haar medische toestand absoluut noodzakelijk is in België, zoals zij ook al had aangekaart in haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat uit deze stukken blijkt dat verdere opvolging en/of onderzoek, zelfs na de beslissing van 4 september 2015 die later werd betekend, ook effectief heeft plaatsgevonden, dat dit vanzelfsprekend niet zomaar gebeuren zal, dat zij steeds in een centrum verbleef en dat deze gespecialiseerde onderzoeken ook maar enkel plaats vinden indien de aandoening voldoende ernstig is en deze bijkomende kosten verantwoordt, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. In zoverre de verzoekende partij middels het verzoekschrift stukken voorlegt die niet aan de gemachtigde werden overgemaakt, wijst de Raad er op dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze stukken die de verzoekende partij nu voorlegt en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verdere opvolging en/of het verdere onderzoek, waarnaar werd verwezen in haar aanvraag en medische attesten, ook effectief heeft plaatsgevonden en dat dergelijke gespecialiseerde onderzoeken maar plaatsvinden indien de ziekte ernstig is en bijkomende kosten verantwoorden, toont zij niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de neergelegde documenten en de gekende informatie te besluiten dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat de verwerende partij en de arts-adviseur de ernst van de ziekte niet betwijfelen doch oordelen dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat het de verwerende partij toekwam de resultaten van de onderzoeken af te wachten, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat hij de medische verblijfsaanvraag heeft beoordeeld aan de hand van de medische gegevens die op dat moment voorlagen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt immers dat de bewijslast met betrekking tot de medische problematiek op de aanvrager rust. Het komt aan de aanvrager toe om alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of in het land van verblijf. In dit kader komt het dan ook aan de verzoekende partij toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om ervoor te zorgen dat zij haar medische verblijfsaanvraag stoffeert met de nodige medische en andere elementen derwijze dat de verwerende

partij de aanvraag adequaat kan beoordelen. Indien de verzoekende partij van oordeel is dat toekomstige aanvullende medische onderzoeken tot verdere diagnoses kunnen leiden die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de medische problematiek, dan belette niets haar om met het indienen van de medische verblijfsaanvraag te wachten totdat een meer omvattend medisch dossier kon worden voorgelegd, dan wel om op grond van de eventuele verdere diagnoses een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen. De verzoekende partij, die zelf het tijdstip van het indienen van de aanvraag heeft bepaald, kan de verwerende partij echter niet verwijten zich te hebben gebaseerd op een advies waarin de elementen van de aanvraag werden beoordeeld zoals die toen voorlagen.

Met de uiteenzetting in haar verzoekschrift onder punt 4.2. toont de verzoekende partij aldus niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

3.2.1.6. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de objectieve informatie betreffende de beperkte toegang tot de gezondheidszorg omwille van de alom overheersende corruptie en nagelaten heeft te motiveren, wijst de Raad erop dat uit de aanvraag van de verzoekende partij van 27 juli 2015 blijkt dat zij betreffende de heersende situatie in Albanië, betreffende de corruptie, citeert uit documentatie van twee websites, waaruit blijkt dat corruptie in de gezondheidssector in alle landen een zorg is maar een kritiek probleem is in ontwikkelings- en overgangseconomieën waar de overheidsinkomsten reeds schaars zijn, zoals Albanië en dat in het kader van de EU-toetreding van Albanië Merkel zei dat het land een grote vooruitgang had gemaakt maar nog steeds vecht tegen corruptie en de georganiseerde misdaad en een betrouwbaar legaal systeem diende op te bouwen alsook dat Albanië nog steeds één van de armste landen in de wereld is.

De arts-adviseur motiveert betreffende de toegankelijkheid van de medische zorgen enerzijds dat dient te worden nagegaan of de verzoekende partij toegang kan krijgen tot de nodige behandelingen waarbij onderzoek wordt gevoerd naar het systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen en het niet gaat om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat alsook dat in Albanië de medicatie van de verzoekende partij voor 85 tot 95% wordt terugbetaald, dat er financiële bijstand bestaat voor families met een laag of niet afdoende inkomen als voor families met een gehandicapt of blind familielid en dat er eveneens een invaliditeitspensioen bestaat voor mensen die geheel of gedeeltelijk invalide werden verklaard en hierdoor geheel of gedeeltelijk werkonbekwaam zijn en anderzijds dat wanneer algemene bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van de verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen.

De verzoekende partij toont niet aan dat voormelde motivering, en dan voornamelijk het motief dat wanneer algemene bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van de verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen, niet afdoende zou zijn of geen antwoord zou bieden op het door haar aangevoerde verwijzingen in haar aanvraag naar de corruptie in Albanië. Immers blijkt uit haar aanvraag, zoals blijkt uit de eerste paragraaf van punt 3.2.1.6., enkel een beschrijving van een algemene situatie, met name dat Albanië lijdt onder corruptie, inclusief de gezondheidszorg. In haar aanvraag haalt de verzoekende partij geenszins aan, laat staan dat zij dit aantoon met enig bewijs, dat zij in haar geval geen toegang zou hebben tot de nodige zorgen omwille van corruptie.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij evenmin aantoon dat het motief waarbij gesteld wordt dat wanneer algemene bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van de verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen, kennelijk onredelijk is.

3.2.1.7. Waar de verzoekende partij meent dat zij verwees naar verschillende objectieve documentatie, die zij overmaakte, die wijst op onvoldoende beschikbare en toegankelijke medische zorgen en meent dat het vermelden dat de zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België en dat dit geen rol mag spelen in de beoordeling van de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen, geen antwoord is op de argumenten die door haar werd aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is zij het louter niet eens met het advies van de arts-adviseur en beperkt zij zich tot het herhalen van een passage uit de door haar in haar aanvraag geciteerde informatie, doch toont zij niet aan dat de arts-adviseur en de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze hebben geoordeeld, noch dat het advies of de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is.

De arts-adviseur motiveert betreffende de toegankelijkheid van de medische zorgen immers enerzijds dat dient te worden nagegaan of de verzoekende partij toegang kan krijgen tot de nodige behandelingen waarbij onderzoek wordt gevoerd naar het systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen en het niet gaat om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat alsook dat in Albanië de medicatie van de verzoekende partij voor 85 tot 95% wordt terugbetaald, dat er financiële bijstand bestaat voor families met een laag of niet afdoende inkomen als voor families met een gehandicapt of blind familielid en dat er eveneens een invaliditeitspensioen bestaat voor mensen die geheel of gedeeltelijk invalide werden verklaard en hierdoor geheel of gedeeltelijk werkonbekwaam zijn en anderzijds dat wanneer algemene bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van de verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen.

De verzoekende partij toont niet aan dat voormelde motivering, en dan voornamelijk het motief dat wanneer algemene bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van de verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen, niet afdoende zou zijn of geen antwoord zou bieden op het door haar aangevoerde verwijzingen. Immers blijkt uit de verwijzingen van de verzoekende partij in haar aanvraag naar een document "*Healthcare in Albania*" waaruit ze citeert, enkel een beschrijving van een algemene situatie. De verzoekende partij betoogt verder in haar aanvraag dat het gezondheidssysteem in Albanië vele gebreken vertoont en niet toegankelijk is voor eenieder, en dat de toegankelijkheid tot een adequate en effectieve medische behandeling die nodig is volledig is uitgesloten, maar toont niet aan dat de voor haar nodige medische zorgen en medicatie niet toegankelijk zouden zijn.

In zoverre de verzoekende partij in haar aanvraag wel opwerpt dat de zorgen niet toegankelijk zijn daar zij deze niet kan betalen daar zij maar 5 EUR per maand kreeg en de kosten van de medicatie op zich al 30 EUR kosten, wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij van dergelijke beweringen geen bewijs voorlegt, alsook dat in Albanië de medicatie van de verzoekende partij voor 85 tot 95% wordt terugbetaald, dat er financiële bijstand bestaat voor families met een laag of niet afdoende inkomen als voor families met een gehandicapt of blind familielid en dat er eveneens een invaliditeitspensioen bestaat voor mensen die geheel of gedeeltelijk invalide werden verklaard en hierdoor geheel of gedeeltelijk werkonbekwaam zijn.

De Raad wijst er op dat uit de door haar geciteerde paragraaf niet blijkt dat de medicatie en medische zorgen niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn. De verzoekende partij toont met een eenvoudige herhaling van een passage uit de door haar in haar aanvraag geciteerde informatie niet aan dat het oordeel van de arts-adviseur betreffende de toegankelijkheid, dat hij baseerde op informatie waarnaar hij verwijst in het advies, kennelijk onredelijk is of foutief.

3.2.1.8. Voorts meent de verzoekende partij dat de vraag om schriftelijk bewijs dat zij slechts vijf euro ontving onredelijk is gezien zij zich reeds in België bevindt. De Raad stelt vast dat het vereisen van bewijzen van het krijgen van een uitkering van vijf euro wanneer zij in Albanië was niet kennelijk onredelijk is. Het loutere feit dat de verzoekende partij zich heden in België bevindt verhindert niet dat zij bij familie, vrienden, kennissen of de officiële instanties in Albanië een bewijs vraagt van de uitkering die zij bekomen heeft in het verleden in Albanië, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Immers blijkt uit het gehoor van 26 mei 2015 op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar asielaanvraag, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de ouders en broers en zussen van de verzoekende partij in Albanië wonen.

Waar de verzoekende partij meent dat indien zulk een bewijs noodzakelijk is voor de arts-adviseur om zijn advies aan te passen, zij de verzoekende partij de mogelijkheid had moeten bieden om dit bewijs bij te brengen of om haar te horen, *quod non*, slaagt zij er niet in concreet aan te tonen dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of cruciale informatie over het hoofd zou hebben gezien. De verzoekende partij toont niet aan welke bijkomende informatie zij nog had willen of kunnen bijbrengen in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Immers legt zij ook ter gelegenheid van het verzoekschrift tot het vorderen van de schorsing noch ter gelegenheid van het verzoekschrift tot het horen bevel van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een bewijs neer van haar bewering dat zij een uitkering ontving van vijf euro per maand in Albanië terwijl haar medische kosten per maand opliepen tot dertig euro. De verzoekende partij toont dan ook niet aan met welke elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dient de Raad het niet inwinnen van bijkomende inlichtingen dan ook niet te sanctioneren (cf. RvS 21 maart 2012, nr. 8251 (c)).

3.2.1.9. De verzoekende partij meent dat de arts-adviseur die geen diploma heeft in de rechten geen interpretatie kan geven aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) daar dit een juridische beoordeling is en buiten haar competentie en bevoegdheid valt gelet op artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Zij is van mening dat het advies van de arts-adviseur bezwaarlijk kan worden beschouwd als een medisch advies van de verwerende partij maar is opgesteld als een juridisch advies dat is opgesteld door een niet-deskundige, gezien de arts-adviseur geen jurist is en dus niet de bevoegdheid heeft om een dergelijk juridisch advies op te stellen. Het staat volgens de verzoekende partij dan ook buiten kijf dat de bestreden beslissing allesbehalve beantwoordt aan een afdoende motivering.

De Raad wijst op artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigenschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit voorgaande blijkt dat de arts-adviseur (dit is de ambtenaar-geneesheer) wel degelijk bevoegd is om over te gaan tot een beoordeling van de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft.

De Raad stelt vast dat de arts-adviseur in zijn advies van 26 augustus 2015 inderdaad verwijst naar rechtspraak van het EHRM, en dit in het kader van het onderzoek naar de toegankelijkheid van de door de verzoekende partij benodigde zorgen in haar land van herkomst, Albanië. Daargelaten de vraag of deze verwijzingen daadwerkelijk een eigen interpretatie van de daarin genoemde rechtspraak van het EHRM behelzen, dient te worden opgemerkt dat uit de overige vaststellingen van de arts-adviseur aangaande de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in Albanië duidelijk blijkt dat de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM overbodig is. Nergens in het advies van de arts-adviseur – noch overigens in de bestreden beslissing zelf – wordt uit de verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM enige gevolgtrekking afgeleid noch met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling van de medische problematiek van de verzoekende partij, noch met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen. In tegendeel blijkt uit de overige vaststellingen van het advies van de arts-adviseur dat het onderzoek naar de medische problematiek en de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, wordt gevoerd op grond van een reeks concrete vaststellingen aangaande de aandoeningen van de verzoekende partij – zoals deze blijken uit de door haar voorgelegde medische attesten – en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in Albanië. Deze concrete vaststellingen staan volledig los van de thans betwiste verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM inzake de bewijsplicht die inzake artikel 3 van het EVRM op de zieke vreemdeling rust. Er valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoekende partij kan hebben bij haar kritiek tegen dergelijke overbodige verwijzingen die de wettigheid van de bestreden beslissing hoe dan ook niet in het gedrang kunnen brengen. De kritiek aangaande de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en de beweerdte interpretatie van de rechtspraak van het EHRM is derhalve niet dienstig.

Ter verduidelijking wenst de Raad er nog op te wijzen dat betreffende het motief dat stelt dat wanneer een algemene situatie wordt beschreven door bronnen, de verzoekende partij haar specifieke beweringen moet staven aan de hand van andere bewijselementen, kan gesteld worden dat de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM overbodig is. Het motief op zich is duidelijk en de verzoekende partij toont niet aan dat het vereisen door de arts-adviseur dat de verzoekende partij, wanneer bronnen een algemene situatie beschrijven, zij andere bewijselementen dient voor te leggen die haar beweringen staven, kennelijk onredelijk is of zijn bevoegdheid te buiten gaat.

Gelet op de vaststelling dat de verwijzingen in het advies van de arts-adviseur naar artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM overtollig zijn, kan ook de argumentatie van de raadvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting dat de Raad reeds oordeelde dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan artikel 3 van het EVRM, de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang brengen.

Waar de verzoekende partij meent dat de arts-adviseur niet kan verwijzen naar arresten van de Raad daar deze geen prejudiciële gevolgen kunnen hebben en elke zaak op zich met diens individuele karakteristieken moet worden beoordeeld, wijst de Raad erop dat uit het advies duidelijk blijkt dat de arts-adviseur verwijst naar de rechtspraak van het EHRM, doch enkel verwijst naar rechtspraak van de Raad om aan te tonen dat ook de Raad verwijst naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij aldus opnieuw kan geduid worden op het feit dat deze verwijzingen overbodig zijn en de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang brengen.

3.2.1.10. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de neergelegde documenten en de gekende informatie te besluiten dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

3.2.1.11. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij geen afzonderlijk betoog voert betreffende de schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij verduidelijkt op geen enkele wijze hoe de thans bestreden beslissing, die enkel inhoudt dat een verblijfsaanvraag op medische gronden als ongegrond wordt afgewezen, een door artikel 3 van het EVRM verboden onmenselijke of vernederende behandeling, foltering of bestraffing zou uitmaken. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Het eerste en enig middel is niet ernstig.

3.2.2. In haar verzoekschrift tot het horen bevel van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werpt de verzoekende partij bijkomend nog de schending op van volgend middel:

“Schending van artikelen 3 en 13 EVRM en de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, meer specifiek artikel 15 en artikel 13, van de artikelen 19, §2 en 47 Handvest Grondrechten EU

Een annulatieberoep tegen een 9ter weigering werkt niet automatisch schorsend. Dat betekent dat de DVZ de persoon tijdens de behandeling van het beroep bij de RvV in principe toch zou kunnen uitwijzen en repatriëren.

Dat doet een aantal vragen rijzen onder meer over het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel gegarandeerd door artikel 13 EVRM en over een aantal rechten gegarandeerd door de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn bepaalt dat lidstaten bij een uitwijzing rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling, en artikel 13 Terugkeerrichtlijn garandeert net als artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Het Hof van Justitie stelde in het arrest Abdida van 18 december 2014 dat de artikelen 5 en 13 Terugkeerrichtlijn gelezen in het licht van artikel 19, §2 en 47 Handvest Grondrechten EU zich verzetten

tegen nationale wetgeving die geen schorsend effect toekent aan een beroep tegen een uitwijzingsbeslissing aan een ernstig zieke derdelander wanneer de repatriëring hem mogelijk zal blootstellen aan een ernstig risico op ernstige en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand.

Wanneer een ernstig zieke vreemdeling in beroep gaat tegen een weigering van een 9ter-aanvraag met een verdedigbare grief, heeft hij recht op een beroep met een van rechtswege opschortende werking bij Uw Raad en dit in het licht van de artikelen 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn (artikel 3 en 13 EVRM) in het licht van artikel 19, lid 2 en 47 van het Handvest.

Verwerende partij volgt dit evenwel niet juist door het nemen van de beslissingen van 21.12.2015.

Bijgevolg heeft verzoekende partij er nu ook belang bij om de schending van deze artikelen bijkomend in te roepen.

Om een schending te voorkomen had verwerende partij de procedure hangende voor Uw Raad tegen de ongegrondheidsbeslissing in het kader van de aanvraag 9ter Vreemdelingenwet moeten afwachten.

Dit heeft zij niet gedaan.

De schending is aldus ernstig en gegrond.”

3.2.2.1. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij huidige vordering tot het horen bevel van voorlopige maatregelen kan aanwenden om nieuwe middelen te ontwikkelen of om het in het oorspronkelijk verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing uitgewerkte middelen aan te vullen of uit te breiden, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde welk belang zij heeft bij dit middel nu het behandelen van de vordering tot schorsing tegen de beslissing van 4 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond wordt verklaard, door het inwilligen van de vraag tot het horen bevel van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in onderhavig arrest, aantoonde dat de verzoekende partij wel degelijk beschikt over een effectief rechtsmiddel.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest Abdida van het Hof van Justitie van 18 december 2014, moet worden vastgesteld dat dit arrest betrekking heeft op een terugkeerbesluit, een bevel om het grondgebied te verlaten dus. In het bijzonder wordt gesteld:

“Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.”

De verzoekende partij lijkt dus niet te kunnen worden bijgetreden wanneer zij uit dit arrest afleidt dat tegen een weigering inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet een beroep moet openstaan met automatisch schorsende werking.

Het bijkomend middel is onontvankelijk.

De verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangevoerd.

3.3. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen omdat niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. VERMANDER